HIROTONIA UNUI PREOT PENTRU CREDINCIOȘII RUȘI

Prin hotărârea Sfântului Sinod, condus de Preafericitul Părinte al nostru și Patriarh al Ierusalimului Teofil, sâmbătă dimineață, pe 31 mai / 13 iunie 2020, în timpul Sfintei Liturghii de pe Înfricoșătoarea Golgota, Înaltpreasfințitul Părinte Arhiepiscop Aristovul al Madabei l-a hirotonit întru preoție pe diaconul Alexander Yasevich, care slujește în comunitatea din Be'er Șeba vorbitoare de limba rusă, și își va continua slujirea acolo ca preot de acum încolo.

Înaltpreasfințitul Părinte Arhiepiscop al Madabei i-a adresat celui hirotonit următoarele cuvinte părintești:

„Cucernice Diacone Alexander,

În urmă cu doi ani, ne-am adunat în acest Sfânt Loc, înfricoșătoarea colină a Golgotei, pentru a participa la hirotonirea voastră în prima treaptă a preoției și pentru a fi martori la schimbarea „dreptei Celui Preaînalt". În același loc Sfânt ne-am adunat din nou astăzi pentru a ne bucura împreună, pentru a sărbători venirea Mângâietorului, sărbătoarea Sfintei Cincizecimi și, în același timp, pentru a asista la urcarea voastră la a doua treaptă a preoției.

În urmă cu doi ani, ați intrat în Preasfânta Biserică a Învierii ca simplu pelerin și, după hirotonire, ați plecat ca un înger, slujitor al Sfintelor Taine. Astăzi, ați ajuns pe Înfricoșătoarea Golgota ca înger și peste puțin timp, harul dumnezeiesc și sărbătoresc al Preasfântului Duh vă va face părtaș la „ sfânta și înalta treaptă a Preoției, a interiorului vălului care desparte altarul de naos, în Sfânta Sfintelor, unde Sfinții Îngeri doresc să privească și să vadă cu propriii ochi persoana Sfintei Anafore și să se bucure de Sfânta și Dumnezeiasca Liturghie ". Și din nou vom fi martorii

acestei taine unice și vom striga: „aceasta este schimbarea dreptei Celui Preaînalt (Psalmul 76:10).

Hirotonia voastră nu este doar o chestiune personală. Este o chestiune pentru întreaga parohie, ai cărei membri au venit din sudul Israelului ca să vă sprijine și să se bucure cu voi, pentru că în sfârșit își primesc propriul preot, născut și crescut într-o anumită zonă, în care până de curând creșteau fără să poată fi botezați, să prăznuiască Sărbătorile Bisericii, fără bucuria Bisericii și în final să moară singuri și să-și îngroape morții fără nicio ceremonie.

Prin harul lui Dumnezeu trăim în momente istorice pentru Biserica din Ierusalim. După 70 de ani de liniște absolută, orașul sfânt al Patriarhului Avraam, cu vestita fântână a înțelegerii sale cu Abimelec, își recapătă viața liturgică. Din 1948, odată cu evacuarea zonei din cauza războiului arabo-israelian, Sfânta Liturghie din Be'rer Șeba a încetat să mai aibă loc. Singurul semn care indica existența unei vechi comunități creștine în oraș a fost cimitirul abandonat din centrul Orașului Vechi.

Morții au așteptat zeci de ani să audă sunetul cădelniței și să vadă un Preot care să țină măcar o slujbă simplă de pomenire. Mormintele vechi arătau ca niște semințe, care erau plantate în pământ și așteptau momentul potrivit pentru a prinde din nou rădăcini și a da rod. Această epocă a venit odată cu căderea comunismului și deschiderea frontierelor fostei Uniuni Sovietice. Israelul s-a umplut de vechii israeliți, care s-au răspândit în toată țara.

Totuși, o parte din acești israeliți aveau o trăsătură caracteristică. Pe lângă identitatea israeliteană, au adus cu ei credința creștină, tradiția ortodoxă, icoanele, tămâia, postul, rugăciunea. Creștinii au devenit sarea comunității locale. Și-au îndeplinit pe deplin obligațiile față de stat. Au „dat Cezarului ce este al Cezarului", iar acum ceea ce ar trebui să facă, de asemenea, este să îi dea „lui Dumnezeu ce

este a lui Dumnezeu”.

Dorința lor a fost ca un preot să intre în casa lor, să-i sfințească, să-i lumineze și să-i ajute să mențină arzând flacăra Credinței. Această dorință a fost îndeplinită în 2008, în ziua de sărbătoare a Sf. Spiridon, când Dumnezeu mi-a condus în mod miraculos pașii către Deșertul Negev pentru a îndeplini prima slujbă de pomenire și i-am întâlnit pe primii creștini cu ajutorul vrednicei pelerine Nina, al cărei nume mi-a amintit de sora Sfântului Mare Mucenic Gheorghe, Sfânta Nina cea întocmai cu Apostolii, care a propovăduit învățătura Sfintei Evanghelii pe teritoriile aspre ale Georgiei, cum erau pe atunci, în secolul al IV-lea d.Hr.

Au urmat multe vizite, timp în care am constatat amploarea credinței, simplitatea și dragostea creștinilor fără părinți din Sud. Am fost fericit de fiecare dată când drumul mă apropia de ei. Cu trecerea timpului, însă, mi-am dat seama că roada este prea mare pentru puținii muncitori. Începusem să mă simt obosit din cauza distanței îndepărtate de Ierusalim și am fost întristat de incapacitatea mea de a fi printre creștinii din Be‘er Sheba tot timpul.

Apoi s-a născut o nouă dorință în mine: să găsesc preotul potrivit, care va veni și va trăi în Be‘er Sheba, astfel încât să poată răspunde imediat nevoilor liturgice ale creștinilor și să fie mereu prezent, ori de câte ori parohia o cere.

Când ne referim la parohia Be’er Sheba, nu ne referim pur și simplu la parohia unui district. Zona în care trebuie să servim începe la est de izvoarele Aynn Gante de pe malul Mării Moarte, ajungând la vest până la coasta Ashkalonului și până la sud, până la centrul orașului Eilat, având drept centru capitala deșertul, Be‘er Șeba și, astfel, acoperind o suprafață de peste 12.000 de kilometri pătrați. În consecință, prezența Preotului local era absolut necesară pentru executarea corectă a lucrărilor pastorale într-o zonă atât de mare și de sensibilă.

Alegerea voastră nu a fost întâmplătoare. Ați venit la prima Sfântă Liturghie din Be‘er Sheba și ați fost prezent zilnic de atunci. Hirotonia voastră ca diacon a coincis cu îndepărtarea mea temporară, din fericire nu pentru mult timp. Cu ajutorul vostru, am reușit să găsim un nou loc în care să adăpostim Casa temporară de rugăciune până când Dumnezeu ne va afla vrednici să construim propria noastră Sfântă Biserică, închinată Patriarhului Avraam, Sfântului Patriarh Sofronie și Sfinților Macabei.

De acum încolo, responsabilitățile voastre vor crește. Efortul va fi mare. Trebuie să cultivați, mai ales, răbdarea în ispite. Preafericirea Sa Patriarhul nostru, Sfântul Sinod și toți Părinții Frăției Aghiotafite v-au acceptat în sânul Bisericii Ierusalimului și vă vor susține în misiune. Soția voastră, care v-a sprijinit cu dragostea ei, vă va sta din nou alături. Fiica iubită Maria, care s-a dedicat tratării bolnavilor cu medicamente, este fericită și mândră de tatăl ei. Fiul cel mic Pavel stă în umbră și vă așteaptă să îl învățați din experiența voastră în Biserică. Cu toții vă vom fi alături și vă vom întări în noua slujire.

Ne rugăm ca Duhul Sfânt să vă lumineze, să vă întărească și să vă acopere de ispite. Și acum lăsați-vă în voia lui Dumnezeu și primiți darul dumnezeiesc al Preoției, pentru a-i sfinți pe ceilalți și a vă sfinți pe voi înșivă”.

Pr. Alexandru a răspuns prin următorul discurs:

„Înalt Preasfinția Voastră, Dragi Părinți, frați și surori întru Hristos!

În această zi plină de bucurie și importantă pentru mine, fiind în locul sfânt al colinei Golgota, unde a fost ridicată Crucea Domnului Dumnezeu și Mântuitorul Iisus Hristos, aș dori să mulțumesc Preafericirii Sale, Părintele nostru și Patriarhul Teofilo III, Sfântului Sinod al Bisericii Ierusalimului și în special Înaltpreasfințitului Aristovul,

pentru încrederea pe care mi-au arătat-o.

Domnul m-a adus în orașul Be‘er Șeba când Înaltpreasfinția voastră ați început să slujiți cu regularitate Sfânta Liturghie acolo, într-o comunitate mică vorbitoare de limba rusă, aflată în Patria Specială a Patriarhului Avraam. După mulți ani, s-a auzit din nou cântarea sfântă și a început să se slujească Sfânta Liturghie. În acel moment, am simțit imediat o dorință puternică de a munci din greu pentru Biserică. Eu încă simt asta. În fața mea este un câmp mare de acțiune, deoarece comunitatea se dezvoltă, iar mulți creștini ruși locuiesc în Be’S Sheva și în alte orașe din sud.

Vreau să mulțumesc și Preotului nostru, părintele Igor, cu care am avut ocazia să slujesc ca diacon aproape doi ani. Vreau să-i mulțumesc soției mele, Xenia, care mă ajută și mă susține. De asemenea, vreau să mulțumesc întregii noastre comunități și în special celor care au venit astăzi la hirotonia mea. Îi mulțumesc lui Dumnezeu și vă cer rugăciunile! “

După aceste cuvinte, Înaltpreasfinția Sa și-a pus mâinile pe capul celui hirotonit și a chemat Duhul Sfânt Care vindecă toate neputințele și împlinește toate lipsurile.

Cel hirotonit a primit strigarea „axios” din partea părinților Aghiotafiți împreună-rugători, a soției sale, a rudelor și a membrilor comunității care au venit să-l cinstească.

După hirotonire, soborul arhieresc și cel hirotonit și-au arătat respectul față de Preafericirea Sa și I-au mulțumit.

Din partea Secretariatului-General

httpv://youtu.be/Ot248HPXo0k